

Suzanne Vermeer

# Route du soleil



A.W. Bruna Uitgevers

Hij observeerde en concludeerde. Pikte ze er zo uit. Je had twee soorten. De goedgezakkers die er dolgelukkig van werden als ze anderen konden pleasen. Allemaal vanwege een misplaatst gebrek aan eigenwaarde. En je had de avonturiers. Die het wel spannend vonden en altijd op zoek waren naar een kick. Beide groepen kon hij moeiteloos bevredigen, zonder dat hij zichzelf tekortdeed. Hij hield van de macht, de controle die hij over ze had. Van het manipuleren en het grensoverschrijdend verleiden.

Zijn ogen die hun huid streelden. Hij voelde het overal, maar zij hadden geen idee. Dat maakte het extra opwindend. Aanraken met zijn ogen deed hij het allerliefst. Daar kon geen fysieke aanraking tegenop. Pupil over vel.

Als eerste kwam de opperhuid aan de beurt, ook wel epidermis genoemd. Het bestond uit een vijftal lagen die allemaal hun eigen geheimen bevatten. Huid herbergde een schat aan informatie en het gros van de mensen was zich daar niet van bewust. Hij wel. Je kon zoveel over iemand te weten komen door alleen maar goed te kijken. Je hoefde er geen woord voor te wisselen.

Een grauwig gelaatskleur was een teken van roken en een ongezonde levensstijl. Rode adertjes op neus en wangen wezen vaak op een drankprobleem. Een wittige kring rond de mond was een handtekening van de ladyshave waarmee overmatige haargroei te lijf was gegaan. Verdriet gaf huid een sombere dofheid en blijdschap en levenslust zorgden voor een glanzende gloed. Een vette huid was vaak inherent aan een acneverleden waaraan de pokdalige littekens voor altijd zouden herinneren. En dat waren nog slechts conclusies die getrokken konden worden uit de simpele, oppervlakkige observaties van die eerste laag.

Meestal ontbrak het aan tijd om verder te kijken, om echt de diepte in te gaan. Maar toch was dat wat hij wilde, dus die tijd nam hij ongeacht of het kon of niet. Een goede voorbereiding was het halve werk. Het draaide allemaal om beheersing en geduld. Volledige controle om de innerlijke drang voldoende in toom te

*houden. Hij liet zich leiden door zijn innerlijke gids, maar volgde zijn eigen tempo.*

*Hij voelde steeds sterker dat het weer tijd begon te worden. Het was alweer te lang geleden. De onrust in zijn hoofd nam toe, maakte hem soms gek. Het zoevende geluid in zijn kop zwol weer aan, elke dag een beetje meer. De opmaat naar een climax die totale rust zou brengen. Verlossing voor zolang als het duurde.*

*De lat moest steeds hoger voor hetzelfde resultaat. Er moest een einde komen aan de hectiek in zijn hoofd en dat kon maar op één manier.*

# 1

‘Sem, laat je zusje nou eens met rust!’ Marits stem klonk wanhopig, tegen het overspannene aan. Het was elke dag hetzelfde liedje met die kinderen. Eerst begonnen ze braaf met elkaar te spelen, maar het eindigde altijd met een hoop gekrijs en geschreeuw.

Zo ook vandaag weer. De kleine Lotte stortte zich huilend in haar armen, op de voet gevolgd door haar oudere broer. Ze tilde het meisje op om haar te troosten en keek Sem streng aan. De jongen leek niet onder de indruk en stak zijn tong naar haar uit.

Hoeveel ze ook van haar kinderen hield, steeds vaker verlangde ze stiekem terug naar de tijd dat ze nog geen moeder was, maar gewoon Marit, een één meter zeventig lange vrouw met rossig, krullend haar, groene ogen en guitige sproeten op haar wangen. Een vrouw die hield van paardrijden en dinertjes bij kaarslicht en die zich urenlang kon laten opslokken door een goed boek. Een sociale inborst, een opperbest humeur en levenslust waren net zo met haar verbonden als de zon met de maan. En kijk eens hoe ze er nu bij zat. In de steek gelaten door haar man voor een jonger exemplaar, uitgeblust en zichzelf al jaren kwijt. Ze was eenendertig jaar en haar leven stond volledig in het teken van zorgen voor de kinderen. Aan zichzelf kwam ze helemaal niet meer toe.

Haar eerste kind, Sem, was een ‘ongelukje’ geweest. Op vierentwintigjarige leeftijd ontmoette ze Hans op een concours hippique. Zij toeschouwer op de tribune, hij eigenaar van een van de wedstrijdpaarden. De twintig jaar oudere Hans was een aantrekkelijke, vlotte man. In eerste instantie ging ze niet op zijn avances in, omdat ze zich niet voor kon stellen dat zo’n wereldwijze man zich serieus voor haar interesseerde.

Hij strikte haar voor een date waar ze schoorvoetend en zonder verwachtingen mee akkoord ging. Die avond sprong de vonk in alle hevigheid over. Hans wist haar ervan te overtuigen dat het wat hem betreft geen spelerei was en dat hij graag vervolg gaf aan hun kennismaking. Na de derde date bleef hij slapen en vergat ze in haar gretigheid de condooms te gebruiken die ze de dag ervoor had gekocht. Ook Hans nam zijn verantwoordelijkheid op dat gebied niet, en het zaadje voor Sem was geplant. Toen haar menstruatie de daaropvolgende maand uitbleef, sloeg de schrik haar om het hart. Een zwangerschapstest wees uit dat haar zorg terecht was.

De eerste paar weken van haar zwangerschap verzweeg ze het kindje in wording voor Hans, bang om hem te verliezen als ze hem deelgenoot zou maken van de 'blijje' boodschap. Maar op het moment dat haar lichaam begon te veranderen en haar hormonen hun eigen leven gingen leiden, ontkwam ze er niet langer meer aan.

Hans reageerde boven verwachting enthousiast en nam haar mee naar Saint-Tropez om het te vieren. Tijdens een etentje bij Café Milano, dat bekendstond om zijn heerlijke pizza's en pasta's en gelegen was aan een groot plein met prachtige bomen, vroeg hij haar ten huwelijk. Hoewel de pasta haar uitstekend smaakte, kon ze daarna geen hap meer door haar keel krijgen van opwinding.

'Ik word vader!' had hij over het plein gebruld. 'Het mag mijn kind aan niets ontbreken!'

Overdonderd door zijn devotie voor haar en het ongebooren kind zei ze ja, zich niet voldoende realiserend dat de man met wie ze in het huwelijksbootje zou stappen, eigenlijk een onbekende voor haar was. Haar ouders waardeerden haar overhaaste beslissing allerminst, maar legden zich uiteindelijk bij haar keuze neer.

Het huwelijk vond in klein gezelschap plaats. Zelf had ze altijd gedroomd van een grote prinsessenbruiloft, maar Hans wilde het graag kleinschalig en eenvoudig houden. Aangezien hij de kosten voor zijn rekening nam, schikte ze zich naar zijn wensen. 'Ik steek mijn geld liever in ons kind dan in een feest dat met een paar uur voorbij is.'

Met het verhaal dat je huwelijk de mooiste dag van je leven is, die je

voor altijd in je hart meedraagt, hoefde ze bij Hans niet aan te komen. Voor hem was het zijn derde huwelijk en zijn geloof in de ware had behoorlijk wat deuken opgelopen. Op dat moment kon ze niet begrijpen dat zijn twee ex-vrouwen hem hadden laten gaan. Maar nu snapte ze dat als geen ander. Haar afgunst jegens de ex-vrouwen was zelfs omgeslagen in groot respect aangezien zij het langer met Hans hadden uitgehouden dan zij.

Na de geboorte van Lotte reduceerde de eerder fel brandende passie tot niet meer dan een bescheiden waakvlammetje. Het feit dat Lotte een huilbaby was, had daar zeker mee te maken. Beiden waren ze geïrriteerd door het gebrek aan nachtrust en Hans drukte steeds vaker zijn snor en liet haar met de ellende zitten. Hij kwam steeds later thuis en bemoeide zich nauwelijks nog met haar en de kinderen. In het begin vroeg ze nog waar hij was, maar na het herhaaldelijk uitblijven van een verklaring, liet ze het er maar bij zitten. De kleintjes hadden haar nodig en eisten al haar aandacht op.

De spaarzame momenten dat Hans thuis was, klaagde hij steen en been over het missen van zijn vrijheid en de verstikkende wurggreep van het gezin. Totale onzin, want als er iemand klem zat in de situatie dan was zij het en niet Hans. Van liefhebbende echtgenote veranderde ze in een cynische gedoogpartner die in dienst stond van iedereen behalve van zichzelf.

Zelfs de eer om een einde te maken aan het huwelijk gunde Hans haar niet. Op een dag kwam hij thuis met de mededeling dat ze haar spullen kon pakken omdat Claire bij hem introk. En of ze de kinderen mee wilde nemen, want die pasten niet in zijn nieuwe leven. *C'est ça*. Tot op die dag had ze de naam Claire nog nooit over zijn lippen horen komen en voor het feit dat hij zijn kinderen dumpte alsof het versleten knuffelbeesten waren, zou ze nooit begrip op kunnen brengen.

In allerijl moest ze op zoek naar nieuwe woonruimte voor haarzelf en de kids. Dat viel nog niet mee. Een scheiding an sich was geen geldige reden voor een urgentieverklaring van de woningbouwvereniging, maar het feit dat ze met twee kleine kinderen zat die zo snel

mogelijk gehuisvest moesten worden was dat wel. Ze kreeg voorrang en kon uiteindelijk toch nog op vrij korte termijn een huurhuisje betrekken. Tot het moment dat ze de sleutel kreeg, logeerde ze met Sem en Lotte bij haar ouders.

De band met haar vader en moeder was gelukkig onverminderd goed gebleven, ook al stonden ze destijds niet achter haar overhaaste huwelijk met Hans. Ze was niet te beroerd om het boetekleed aan te trekken en haar ouders met terugwerkende kracht gelijk te geven. De kinderen waren dol op opa en oma en Sem wilde het liefst dat ze bij hen bleven wonen. Hoe lief ze haar ouders ook vond, van het idee alleen al kreeg ze de kriebels. Ze was een zelfstandige vrouw die haar eigen boontjes dopte, ook zonder man. Met de belofte dat hij een Batman-slaapkamer kreeg in het nieuwe huis, ging Sem echter snel overstag. ‘We kunnen ook heel vaak op bezoek gaan bij opa en oma, toch, mama?’ Lotte was nog te klein om alle commotie te snappen en verhuisde met haar ontwapenende kinderlachje mee zonder te mokken.

Aanvankelijk had ze met Hans afspraken gemaakt over co-ouderschap. In het begin hield hij zich eraan, maar de laatste tijd hield hij steeds vaker de boot af. Hij had er een handje van om op het laatste moment te laten weten dat hij in het betreffende weekend toch niet voor de kinderen kon zorgen. Soms belde hij een uur van tevoren af en zette haar daarmee voor het blok. Ze kon de kinderen niet in de steek laten, zij konden er ook niks aan doen dat hun vader zo’n lam-lul was. Haar eigen afspraken weer afzeggen was de enige optie.

Ze keek op haar horloge, terwijl het nasnikkende meisje nog in haar armen hing. Sem was voordat ze hem tot de orde kon roepen al stampend naar de woonkamer vertrokken en zat nu de animatieserie *Er was eens...* te kijken. Haar zoon kon geen genoeg krijgen van de educatieve, oorspronkelijk Franse serie voor kinderen tot acht jaar. De thema-dvd *Er was eens: De Ruimte*, waarin de geschiedenis van het heelal in zes afleveringen uit de doeken werd gedaan, was zijn absolute favoriet. Eigenlijk verafschuwde ze ouders die hun kinderen maar achter de dvd-speler zetten om ze rustig te krijgen zodat ze even

geen politieagent hoefden te spelen, maar inmiddels maakte ze zelf ook dankbaar gebruik van deze 'methode'. Het feit dat haar kind voornamelijk educatieve filmpjes keek en er nog wat van opstak, verzachtte haar schuldgevoel een beetje.

De zesjarige Sem was een slimme jongen en hij was zijn leeftijdsgenootjes over het algemeen ver vooruit. Hij vond door zijn intelligentie wat moeilijk aansluiting bij de kinderen uit zijn klas. Zijn broodnodige brillette en niet al te hippe kleren hielpen in dat opzicht ook niet echt mee. Graag zou ze hem wat moderner kleden, maar ze had er simpelweg het geld niet voor. Ze werkte zich een slag in de rondte en kwam maar net rond. Kinderen waren nu eenmaal duur en zelf schoot ze er al jaren bij in.

Van Hans hoefde ze in dat opzicht ook niet veel te verwachten. Niet dat hij het geld niet had, sterker nog, hij bulkte ervan, maar hij was gewoon te beroerd om het met zijn kinderen te delen. Zijn nieuwe liefde Claire was nogal een luxepopje en deed zich flink te goed aan het budget dat eigenlijk voor Sem en Lotte was bedoeld. Ze had geen puf om hem via de rechtbank te dwingen zich aan de alimentatie te houden. Er waren al meer dan genoeg heftige woorden gevallen en haar strijd lust was inmiddels tot een dieptepunt gedaald. Alle beetjes zijn mooi meegenomen werd haar basishouding richting Hans. Dat gold zowel voor de financiële als de opvoedkundige kant.

Hans verwachtte de kinderen volgens afspraak over een uur. Ze hield er terdege rekening mee dat haar telefoon elk moment kon gaan en hij weer met een of andere rotsmoes afbelde. Tot nu toe bleef het stil. Ze streelde Lotte over haar blonde vlechtjes en wreef de laatste tranen van haar gezichtje. 'We gaan zo naar papa. Ga je Nijn vast pakken?' Het meisje knikte weinig enthousiast maar liet zich toch zonder protesteren op de grond zetten. Met peuterwaggelpasjes vertrok ze naar de speelkamer. Marit glimlachte vertederd bij het zien van haar eigenwijze Pamper-kontje dat haar overgooiertje licht deed opbollen. Ondanks het feit dat ze bijna vier was, was ze nog steeds niet helemaal zindelijk. Ook qua motoriek liep ze een beetje achter. De vechtscheiding met Hans was het meisje niet ten goede gekomen. Ze had



meer aandacht en begeleiding nodig dan één ouder haar kon geven. Even later kwam Lotte weer tevoorschijn met haar lievelingskonijn stevig in haar armpjes geklemd. Marit trok het kind haar jasje aan en riep naar haar grote broer: ‘Sem! Ik ga jullie zo naar papa brengen, zet je de tv uit?’

De dvd schalde onverminderd door en verder kwam er geen enkele reactie. Zuchtend liep ze naar de woonkamer, pakte de afstandsbediening van de bank en zette resoluut de tv uit.

Sem keek verstoord op. ‘Hé!’ riep hij verontwaardigd. Rode blossen sierden zijn wangen van het ingespannen kijken.

‘Sorry, jongen, maar het is tijd om je jas aan te trekken, anders zijn we niet op tijd bij papa.’

Sems gezicht betrok onmiddellijk. ‘Mag ik niet thuisblijven, mam?’

‘Nee schat, dit weekend staat in het teken van quality time met je vader. En Claire,’ voegde ze er haastig aan toe. ‘Laten we vooral Claire niet vergeten.’

## 2

Met Lotte op haar arm en Sem aan haar hand liep ze naar de voordeur van haar voormalige woonhuis. Ze was vijf minuten te vroeg. Ze twijfelde of ze nog even zou wachten met aanbellen. Nu Hans' papaweekend definitief door leek te gaan, wilde ze hem op geen enkele manier irriteren. Bang dat hij haar alsnog met de kinderen liet zitten en dat ze voor de zoveelste keer haar eigen plannen moest annuleren.

Sem keek haar vragend aan. 'Waarom bel je niet aan, mama?'

Ze liet zijn handje los en drukte na enig aarzelen op de bel. 'Je hebt ook gelijk, schatje,' mompelde ze meer tegen zichzelf dan tegen hem. Bij het horen van het dingdonggeluid trok er een zenuwenkriebel door haar buik. Ze zag er altijd ontzettend tegen op om de confrontatie met Hans aan te gaan. Het was altijd maar weer afwachten in wat voor bui hij zou zijn. Meestal niet te pruimen, maar soms keek hij haar ineens op die speciale manier aan waar ze voorheen van in vuur en vlam raakte. En als ze eerlijk was, liet dat haar nog steeds niet onberoerd.

Even hoopte ze dan dat het gedoe met Hans niet meer was dan een nare nachtmerrie waar ze uit ontwaakte. Dat ze weer het gezinnetje van weleer vormden, maar dan zonder alle irritaties en ruzies. Ze verafschuwde zichzelf om deze gedachten. Je moest wel stekeblind zijn als je niet zag dat Hans haar liefde niet waard was. Maar haar kinderen hadden een vader nodig en ze was bereid om daar als het moest een hoge prijs voor te betalen. Enige zelfopoffering was haar niet vreemd. Ze vond het vreselijk dat Sem en Lotte niet op een normale manier opgroeiden. Dat ze niet net als zijzelf een onbezorgde, gelukkige jeugd hadden met ouders die zielsveel van elkaar hielden.

Ze hoorde wat geluid achter de gesloten voordeur. Ze zag voor zich hoe haar ex met zijn typische Hans-loopje naar de deur kwam. Niet op kousenvoeten maar op zijn leren schoenen waar hij bijna mee vergroeid was. ‘Leren zolen ademen en zijn beter voor je voeten,’ was altijd het argument waar hij zijn schoenkeuze mee verdedigde. ‘Ik hoop voor die zolen dat ze alleen ademen en niet ruiken,’ gielde ze dan.

Ze hoorde wat gemorrel aan de deur. Sleutel aan de binnenkant die omdraaide, haken die ontgrendeld werden. Hans was als de dood dat hij nog eens slachtoffer van een woningoverval werd en had serieuze beveiligingsmaatregelen genomen in en om het huis. In het begin moest ze daar erg aan wennen. Het instellen van het alarm als ze het huis verliet, was een studie op zich. Regelmatig vergat ze de code, evenals het goed afsluiten van alle afzonderlijke ruimtes. Dat bleek een duur geintje nadat de politie een aantal keer voor niets was uitgerukt vanwege het stille alarm. Ja, dat waren nog eens tijden.

Sem wipte ongedurig van zijn ene voet op de andere en zuchtte eens diep. Op dat moment ging de deur met een zwaai open. Bij de aanblik van haar vader dook Lotte verlegen weg en legde haar gezichtje in Marits hals. Haar knipperende wimpertjes kietelden tegen haar blote huid. Sem keek wat onbeholpen omhoog naar de grote man voor hem.

‘Dag jongeman,’ baste Hans naar zijn zoon. Hij stak zijn hand uit om de jongen over zijn bol te aaien, maar Sem dook behendig weg en liep langs hem heen naar binnen. Naar zijn oude speelkamer, vermoedde Marit. Lotte klemde zich nog eens extra stevig aan haar vast.

‘Lot, mama krijgt een beetje een lamme arm, ik ga je even op de grond zetten.’ Verwoed schudde ze nee.

‘Zal papa jou eens even vasthouden, Lotje?’

‘Nee, wil niet,’ reageerde ze met een gesmoord stemmetje. ‘Neerzetten.’ Voorzichtig liet Marit het meisje zakken dat meteen achter haar benen wegdook. Hans bekeek het schouwspel met enige irritatie. ‘Niet zo raar doen, Lotte, ik ben je vader.’

Het kind begon zachtjes te snikken. ‘Lotte bij mama blijven. Lotte vindt veel leuker.’

‘We gaan straks samen met Claire naar de dierentuin, en dan moet jij eens opletten hoe leuk het bij papa is.’

‘Claire is stom en ik bang van dieren,’ pareerde het kind.

Marit streek Lotte zachtjes over haar hoofd. ‘Sst, rustig maar,’ suste ze. Ze zag dat Hans zich opmaakte om hun dochter een standje te geven. ‘Ze moet gewoon weer even aan je wennen, Hans, ze heeft je alweer een maand niet gezien. Kinderen op deze leeftijd zijn nou eenmaal eenkenning.’

‘Is dat een verwijt, Marit?’

‘Nee, een constatering.’

‘In tegenstelling tot jouw leven bestaat het mijne uit meer dan alleen de kinderen. Ik heb een verantwoordelijke baan en moet af en toe ook even een weekend ontspannen.’

‘O, en dat geldt niet voor mij? Ook ik heb een baan en weet je hoe lang het geleden is dat ik me eens heb kunnen ontspannen? Ik kan het me niet eens meer heugen.’

‘Tsjja, soms zit het mee en soms zit het tegen, Marit. Zo gaat dat nou eenmaal in het leven.’

‘Net alsof jij ook maar iets afweet van het leven. Wanneer heb jij voor het laatst een *reality check* gedaan?’

Voordat Hans kon reageren, hoorden ze Claire aankomen. Haar ex draaide zich met een glimlach om.

‘Dag Claire,’ groette Marit haar rivale. Meer dan een kort hoofdknikje kon er niet af. De vrouw voor wie Hans haar had verlaten, droeg een donkerroze sportpakje met een strak lijfje. Haar bruine, lange benen waren oogverblindend glad. In haar blonde haar droeg ze een roze zweetband. Haar wangen bloosden licht en ze hijgde nog wat na van de inspanning die ze blijkbaar had geleverd. Ze nam een paar flinke teugen van het flesje AA Drink in haar hand.

Marit walgde bij het zien van haar ultrastrakke buik en het ontbreken van enig vetweefsel en sinaasappelhuid. Twee problemen waar zijzelf en het overgrote deel van de vrouwelijke wereldbevolking,

duidelijk wel mee te kampen had. Wat haar chagrijn enigszins verzachtte, was het feit dat ze Claire op het gebied van intelligentie in elk geval ruimschoots versloeg. Claires gebrek aan vetweefsel kwam één op één overeen met een gebrek aan hersencellen. Marit begreep niet hoe de goed ontwikkelde Hans het uithield met zo'n dom wicht. Dat mooie uiterlijk was niet meer dan een lege huls, dat moest hij toch ook inzien? Ze kon er nog uren over doorgaan, maar ze zag ook wel in dat dat verspilling van haar kostbare tijd was. Terug naar de orde van de dag dus maar.

'Kom, Lot, ga maar naar binnen, dan haal ik de spullen even uit de auto,' spoorde ze haar dochter vriendelijk aan. Het meisje bleef aarzelend staan en verschuilde zich nog wat verder achter haar benen. Hans liep naar buiten en pakte zijn dochter kordaat op. Ze probeerde zich tegen beter weten in aan de greep van haar vader te onttrekken.

'Mama, ik wil bij jou blijven,' jammerde Lotte. Het paniekerige stemmetje sneed door haar ziel. Hoezeer ze zich ook verheugde op een weekendje zonder de kinderen, het hier achterlaten van haar vlees en bloed ging haar niet in de koude kleren zitten. Zeker omdat ze wist dat de kinderen veel meer aan haar hingen dan aan hun vader.

'Afgelopen, Lotte,' corrigeerde Hans afgemeten.

'Vraag maar of papa je op de grond zet, dan kun je je broer gaan zoeken,' zei Marit. Het meisje stopte met snikken en knikte. Hans zette haar neer en ze dribbelde het huis binnen. Ze struikelde nog net niet over de drempel.

'Voeten optillen!' commandeerde Hans het meisje geïrriteerd.

Marit hield wijselijk haar mond, maar het kostte haar grote moeite. Het liefst zou ze tegen Hans zeggen dat zijn dochter geen onwillige werknemer was die hij de wet kon voorschrijven, maar een piepklein mensje dat nog niet zo zelfverzekerd in de wereld stond.

'Ik haal de tassen even,' deelde ze Hans kortaf mee. Voordat er een reactie kwam, was ze al op weg naar de auto. Hans bood haar nooit aan om even te helpen dragen en van die trut hoefde ze al helemaal niets te verwachten. Enigszins jaloers dacht ze aan de zwartgelakte

en perfect gemanicuurde nagels van Claire. Die van haar waren afgekloven stompjes met rafelrandjes. Als kind beet ze al op haar nagels als ze onder druk stond en dat was nog steeds niet veranderd, ondanks het feit dat haar moeder er alles aan had gedaan om het tegen te gaan. Ze gruwelde nu nog bij de gedachte aan het smerige goedje dat haar moeder destijds op haar nagels smeerde. Maar door de rust die het nagelbijten haar gaf, nam ze de vieze smaak voor lief en had het weinig effect. Sommige slechte gewoontes moest je in ere houden, maakte ze zichzelf maar wijs.

Ze keek nog eens achterom, maar haar ijdele hoop dat Hans of Claire haar toch nog waren gevolgd om te helpen met sjouwen was tevergeefs. Zuchtend maakte ze de kofferbak van haar blauwe Volkswagen Polo-stationwagon open en tilde de bagage van de kinderen eruit. Lottes spullen zaten in een schattig Hello Kitty-koffertje dat Hans haar een keer in een gulle bui had gegeven. Sem had zijn boeltje in een zwarte sporttas gepropt. Sinds een aantal maanden stond hij erop dat hij zijn eigen tas inpakte. Hoewel ze niet altijd gelukkig was met het resultaat liet ze hem toch zijn gang gaan. Zelfstandigheid moest je niet afremmen maar stimuleren vond ze. Die paar kreukels in de door haar zorgvuldig gestreken kleren nam ze maar voor lief.

Na het afsluiten van de auto liep ze met de spullen terug naar het huis. De voordeur stond nog open maar zowel de kinderen als Hans en Claire waren verdwenen. De wielen van Lottes koffertje maakten behoorlijk wat lawaai op de ongelijke stoeptegels. Het laatste stukje naar het huis ging moeizaam door het grind. De wieltjes blokkeerden om de haverklap en de koffer zwiepte van links naar rechts. Ze kreeg een lamme arm van de tas van Sem. Het ding was loodzwaar. Had die jongen een paar bakstenen ingepakt of zo?

Met het dichtslaan van de voordeur kondigde ze haar komst in het huis aan. Ze liet de bagage in de gang staan en liep door naar de grote woonkamer. Hans zat zoals ze al vermoedde in zijn bruine leren stoel met in zijn ene hand een groot glas port en in de andere een dikke sigaar. Een gele trui lag losjes over zijn schouders heen gedrapeerd. Hij sloeg zijn in corduroy broek gehulde benen tevreden over

elkaar. Sinds een tijdje droeg hij die vreselijke broeken omdat hij dat meer bij zijn leeftijd vond passen. In 'haar' tijd droeg hij tenminste nog hippe spijkerbroeken met een overhemd. En nu? Snelle auto, groen blaadje, een hoop blabla en een dikke sigaar in zijn mond. Het woord cliché was nog te veel eer voor Hans.

'Je weet dat ik niet wil dat je rookt waar de kinderen bij zijn, Hans,' las ze hem de les. 'Meeroken is minstens zo schadelijk als zelf roken.' 'De kinderen zijn in de speelkamer, Marit, dus zeur niet. De tijd dat jij hier wat te vertellen had, is voorbij. Ik bepaal wat er in mijn eigen huis gebeurt en niemand anders.' Met een cynische blik in zijn ogen hief hij het glas, liet de port walsen en nam een stevige slok. Ze hoorde het spul door zijn keel glijden en met een genoeglijk aaah-geluid likte hij aan zijn lippen.

'Waar is Claire? Bij de kinderen?'

'Claire is douchen. Die kinderen vermaken zich uitstekend met z'n tweeën.' Hans had de zin nauwelijks uitgesproken of er klonk gekrijs verderop uit het huis.

'Wel verdraaid!' Hans zette zijn portglas op het glazen tafeltje naast zich en legde de rokende sigaar in de asbak. Met grote passen beende hij naar de speelkamer. Marit volgde hem in allerijl aangezien ze Hans nog nooit op veel geduld en tact had kunnen betrappen. Waarschijnlijk zou hij het alleen maar erger maken.

'Ophouden jullie,' brulde hij. Sem bevroor en Lotte begon ongecontroleerd te snikken bij het horen van de zware mannenstem. Onmiddellijk leken ze hun onderlinge strijd te vergeten. In die zin had de aanpak van Hans wel effect. Ze keek haar ex vernietigend aan en trok beide kinderen tegen zich aan. 'Luister eens naar mama, schatjes. Doen jullie een beetje lief tegen elkaar? Dat zou mama heel fijn vinden. Zullen we afspreken dat jullie tot zondagavond geen ruziemaken?'

Sem keek haar met zijn grote ogen aan en knikte ernstig. Lotte had haar gesnik weer onder controle en reageerde met een dun stemmetje: 'Sem is best lief.'

'Sem is hartstikke lief en jij ook.' Ze trok zachtjes aan de blonde vlechtjes van haar dochter.

‘Kun je niet blijven, mam?’ fluisterde Sem haar zachtjes in haar oor. ‘Nee lieverd, dat gaat niet. Papa en Claire zorgen dit weekend voor jullie. Zondagavond haal ik jullie weer op, oké?’

Sem haalde zijn schouders op en leek zich er eindelijk bij neer te leggen dat hij samen met zijn zusje dit weekend bij zijn vader moest doorbrengen, al was het niet van harte. Hij was inmiddels groot genoeg om zich te redden, maar Marit maakte zich zorgen om de kleine Lotte die duidelijk meer begeleiding nodig had. Claire beschikte niet over opvoedkundige kwaliteiten of moederinstinct en Hans was de verpersoonlijking van de man die op zondagavond het vlees sneed. Ze kon maar beter gaan voordat ze de kinderen weer in de auto zette en mee naar huis nam. Ze moest zelf even opladen.

Ze gaf haar oogappeltjes een laatste kus en verliet de ruimte met het gevoel dat ze een ontaarde moeder was die haar kinderen aan de goden overleverde. Toen Hans niet volgde mompelde ze: ‘Ik kom er zelf wel uit hoor, geen probleem.’

De verlaten gang waar ze doorheen liep, symboliseerde de leegte in haar hart.